

Els fums d'un Pel·liculero

No vull referir-me a cap dels aspectes de la pantalla que han rondat o ronden al voltant del cènir de la cinematografia. Es tracta, senzillament, d'aquesta recullidora ultra mecànica, persistent i exasperadora que es diu Ramón Ferrer Montplet.

Efectivament, com tots sabem, aquest fulano s'ha posat al cap fer a miques la sang conscient de la voluntat supremament lliure, senyora, respectable i serena dels dignes viens de la nostra Vila pintoresca, treint els drapets de tothom al sol des de la seva mensual «Pel·lícula Sonora».

Fet ben fet, això res tindria de particular, perquè lliure és l'ironia i lliure és la crítica. Però lo anticívic i que fa tivar tota la teiximenta dels nervis és que aquest senyor es ficava en coses que afecten l'íntima manera dels crítics; perquè, digueu si no és fer-ne un grà massa allò de dir que «a l'Enriquet de can Rafel li agraden molt els fasols secs i les patates fregides amb cansalada».

La veritat sigui dita, si fossim en aquell temps que els ressentiments es portaven al camp de l'honor, el meu guant ja li hauria inflat la galta i així sabria quin gust tenen els fasols ressentits i les intimitats descobertes.

Perquè jo entenc que és indigne que el que hom diu en particular i amb tota la discreció sigui retransmès a crits gallístics entre la gent. Del contrari, no seria cap cosa de l'altre món dir que en Ferrer porta «dallòs» a la camisa, cosa que em guardaré prou de fer-ho, per educació.

Jo amb en Ferrer, fins ara hi he sigut amic i company perquè no creia que fos així, m'atreveixo a dir amb veu alta que quan algú em vegi anar amb ell de nou serà que me l'emporto cap al *matadero*.

I així podríem tenir que aquella «Pel·lícula Sonora», recullidora i empipadora, es convertís en una tragèdia espantable i d'una part explicable, amb un home mort a l'última escena.

RAFEL VILÀ BARNILS

Ara parlaré jo

Ex-amic Rafel Vilà i Barnils, he llegit la rèplica que em fas de la meua «Pel·lícula Sonora» i mai m'hauria cregut que un home tan llarg com tú pogués decen-dir a un nivell tan baix.

Tú, el que t'has proposat es esbocinar el meu prestigi i t'has agafat a la Pel·lícula Sonora; que té tant d'ignocència com de bona intenció, per a començar aquesta absurda campanya de destrucció contra la meua insignificant personalitat.